

Μάνα Ελλάδα

Ακρίτα στις Ευρώπης τους πυλώνες
η Μοίρα σ' έχει τάξει, Μάννα Ελλάδα,
τη λευτεριά να διαφεντεύης στους αιώνες.

Χαρά σου, όταν Φειδίες με λαμπεράδα
στη γή σου πελεκούνε Παρθενώνες
κι Αισχύλοι ανάβουν θεία ανέσπερη λαμπάδα

Μα ο πόνος σου βαθύς, όταν βαραίνει
τυράννων μαύρη σκιά τ' άγιο σου χώμα
και της ελπίδας τους ανθούς αργομαραίνη.

Κακό όμοιο εκράτει κάποτε -κι ακόμα
πιο ασήκωτο- την όψη σου θλιμμένη.
Κι ήταν πικρόχολο, που σόπαινε το στόμα

Μια αυγή όμως -της φυλής την αμαρτία
το πλήρωμα του χρόνου είχε ξεπλύνει-
το βλέμμα ρίχνοντας στην που έσβηνεν εστία,

Τινάχτης, Κι ήταν Μάρτης, οι άσπροι κρίνοι
ευώδιαζαν. Τινάχτης την αιτία
για να μετρήσης του κακού, που φρένα λύνει

Κι ως στάθικες ψηλά στο μετερίζι,
με ορμή, που ξεπερνούσε και του ανέμου,
το κοφτερό έσυρες σπαθί σου, που σπιθίζει.

Και φώναξες τρανά "Καιρός πολέμου.
Με ανθούς του ονείρου η γη ξαναγεμίζει.
Ανάστα τώρα με την άνοιξη, λαέ μου".